

ki je pobiral za svoj žep. Sedaj so postali previdni in oprezni, in če je še tako majhna vsota, jo sami neso v konak. Tu doli za Sprečo prebiva star Turčin, ki rad pije žganje, dasi nosi dolgo in sivo brado. Pri Turkih nosijo brado le stari, častitljivi možje; tak človek se nikdar ne sme opiti, onečastil bi s tem samega sebe in sivo brado, takšnemu človeku pristoji resnost in modra beseda. Je li tako, hadžija?“

Selimanović je zadovoljen pritrdil z naklonom častite glave.

„Pa smešen je tisti stari poturica. Onidan mi je v dučanu nastopno pravil: Poleti mi pride desetar in mi tolče po vratih. Bil sem baš v haremu pri bolni ženi in hčeri. Pošljem sina, naj pogleda, kdo razbija zdolaj. Sin pride nazaj ter pravi: Desetar je zdolaj, desetino zahteva. — Pa pravim sinu: Idi, pa reci desetarju, da me po našem običaju ne sme motiti, kadar sem v haremu! — Za hip pride sin plašen nazaj in me prosi: Idi, otec, desetar hoče na našo hišo navaliti z orožniki! Idi, Boga ti! — Pa sem šel doli. Vprašam desetarja: Koliko je desetine? — 36 bank (goldinarjev) — pravi. — Mislim, mislim: Mnogo ste naračunali. In rečem desetarju, naj odlazi z Bogom, sedaj v moji hiši ni ene banke ni, a jeseni, ko slive prodam, plačam tudi 50 bank, če pozele v konaku. Hadžija, saj ga poznaš, kako je smel tisti Jusuf Tetervan s polja ob Spreči?“

„Boga mi, poznam Tetervana. Pošten človek.“

(Dalje prihodnjič.)

Iz cikla „Tristan“.

Vzdrhtele kipeče so grudi valov,
vzdrhtela je pesem iz tajnih globin,
šumeč se razlila do sinjih daljin,
ozrla na morje se zarja je z belih blazin.

Zažgalo je solnce planjavo neba —
Kot solnce blestijo se tvoji lasje,
Izolda, in tvoje bele se roké
in usta molitve jutranje bogovom drhte.

In pesem skrivnostno valovi šume.
Vsa polna ljubavi mladostna je dalj
in daleč bregovi so, daleč tvoj kralj,
a v duši neugasen, brezmejen se plamen je vžgal.

Vojeslav Molè.